

16. december

Vi kører blade

Vi kører blade

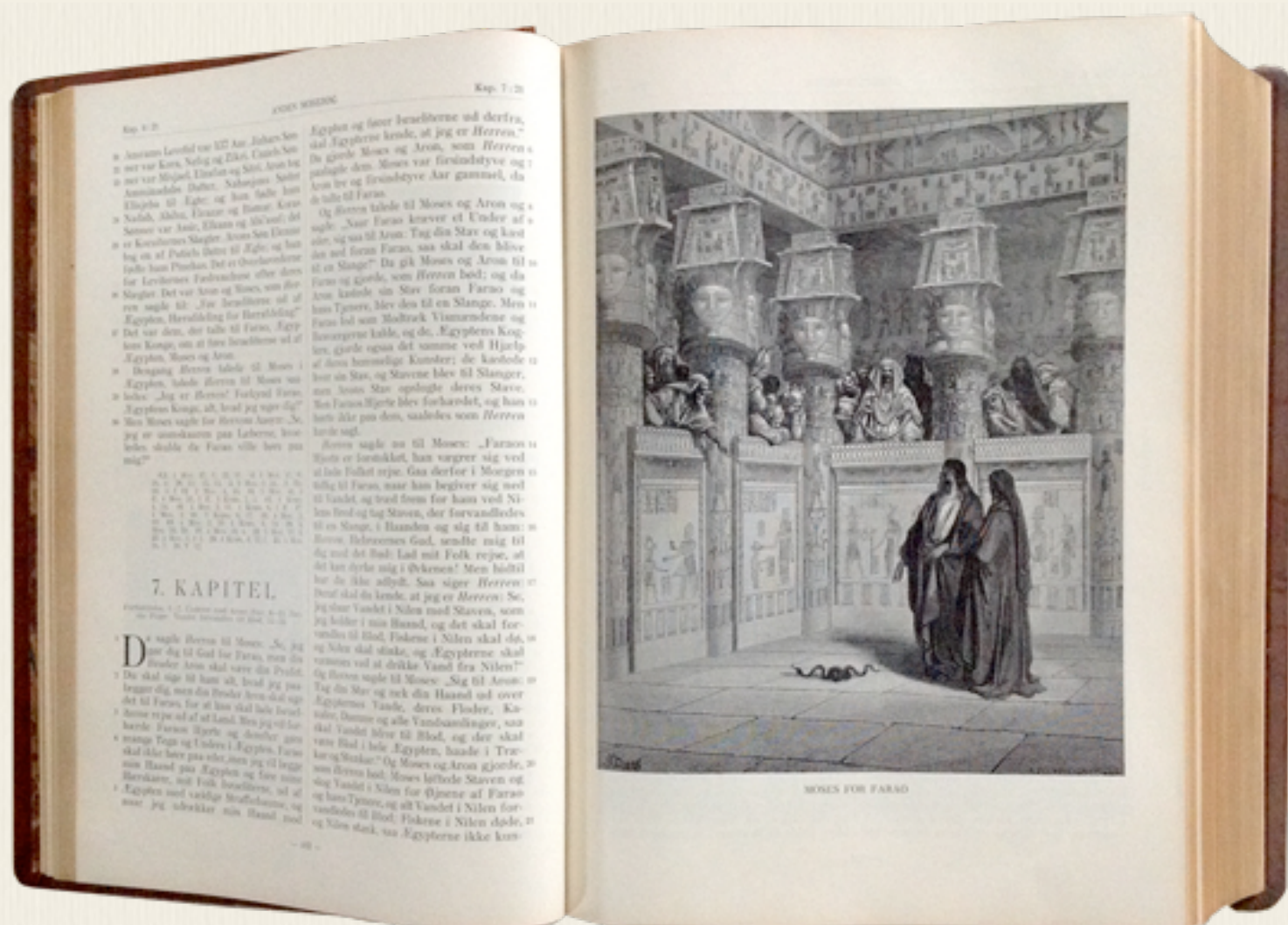
Jeg er lige kommet hjem fra skole, har klædt om, og ved ikke rigtig, hvad jeg skal lave. Jeg går op på mit værelse og tager kassen med mit legetøj frem. I kassen ligger alt mit Tekno ingeniørsæt, men jeg har ikke nok til at bygge noget rigtigt stort. Jeg har et katalog, der viser alt det, man kan bygge.

På forsiden er der et fotografi af et tærskværk, bygget kun med Tekno og en lille motor. Jeg sidder og drømmer – tænk at ha' så meget Tekno, at jeg kunne bygge et tærskværk eller en stor kran. Jeg sætter kassen ind under sengen og tager kassen med Lego frem. Jeg har temmelig meget Lego, og jeg har en plasticdug, som viser en hel lille by med veje og byggegrunde. Jeg synes selv, jeg er ret god til at bygge med Lego og det er dejligt bare at sidde stille og bygge noget, jeg bare fantaserer mig til. Da moster Ellen var på besøg forleden, havde hun en lille pakke Lego med til mig. Det var en garage.

Hun er lærerinde inde i Odense, og har altid en lille gave med til Ulrik og mig. Garagen er rigtig smart, for den har en port og når jeg skal køre bilen i garage lukker porten automatisk op. Det havde jeg ikke set før, så den var jeg meget glad for. Men i dag er jeg bare ikke rigtig i humør til at lege med Lego. Jeg går hen til det store skab, lukker skabsdøren op og kigger ind i det mørke skab. Jeg skubber noget tøj til side og i mørket håber jeg, at jeg finder noget, som jeg har glemt, hvor er. Jeg ved godt, at der ikke er noget, jeg har glemt, men somme tider kigger jeg alligevel, for hvis nu. Og i dag finder jeg alligevel noget, jeg havde glemt. En lille

cigarkasse med frimærker, som jeg er begyndt at samle på. Jeg har ikke så mange endnu, men jeg drømmer om, at jeg en dag får så mange frimærker, at jeg kan hoppe ned i dem og blive helt væk, ligesom Onkel Joakim, når han hopper ned i sin pengetank. Jeg ved godt, det er noget pjat, men derfor kan jeg godt fantasere om det. Mor siger af og til, at jeg har en livlig fantasi, og jeg plejer også at være god til at finde på noget spændende at lave. Men i dag har jeg ikke rigtig lyst til noget som helst. Sådan har jeg det sommetider, men som regel varer det ikke så længe. Jeg er alene i huset for mor er cyklet med Ulrik på bagagebæreren op til skomageren i Hillerslev. Han skal ha' nye sko, for vi skal til fest hos Gudrun i morgen. Hvor far er, ved jeg ikke, men han dukker nok op på et tidspunkt. Jeg går

lidt mut ned i den kolde dagligstue, og i reolen tager jeg den store billedbibel ud. Jeg vil prøve, om jeg kan finde et billede til den historie, som fru Andersen fortalte os i dag. Bibelhistorie er det bedste jeg ved, der er så mange spændende historier. Vi har hørt om Adam og Eva, Abraham og Josef og nu er fru Andersen ved at fortælle os om Moses. Det er så spændende at høre om, at vi er helt stille, når fru Andersen begynder at fortælle. Hun fortæller om Ægypten, men jeg har lidt svært

ved at forestille mig, hvordan der ser ud dernede. Selvfølgelig ved jeg godt hvad en pyramide er, Rasmus Klump bygger en pyramide i et blad, jeg har set omme ved Per. Jeg prøver alligevel inde i mit hoved at forestille mig, hvordan der så ud ved Faros palads. I dag fortalte hun om, da israelitterne gik over det Røde Hav. Jeg forstår bare ikke, hvordan havet bare kunne skille sig ad, og så lukke sig igen, da ægypterne forfulgte dem. Jeg bladrer i biblen og finder billedet hvor ægypterne drukner. Selv om jeg holder med Moses og israelitterne, synes jeg nu, at det er forfærdelig. Jeg kan virkelig se, hvordan ægypterne lider, da vandet falder ned over dem, men de kunne jo også bare lade israelitterne gå, så på en måde, var det deres egen skyld. Jeg synes, at historien med Moses er fantastisk spændende, men også meget uhyggeligt. På vej hjem snakkede Anders og jeg en del om, hvor forfærdeligt det var, da Dødens engel slog alle ægypternes førstefødte børn ihjel.

Nu kan jeg høre, at far er ude i indkørslen for at flytte nogle store kasser, som er kommet med fragtmanden. De er meget tunge, kan jeg se, for han bakser meget med dem. Jeg kommer i tanke om, hvordan far for nogle uger siden arbejdede med at rive bladene fra de store kastanietræer sammen, og køre dem over på lossepladsen. Hvert efterår, når det rigtigt blæser, flyver alle bladene rundt i gården, og lægger sig til sidst som et lag over hele indkørslen. Far er godt træt af de blade. For han ved, at han hvert efterår skal i gang med rive og trillebør, og få bladene samlet og kørt over på lossepladsen over for mejeriet. En eftermiddag gik han i gang. Alle bladene skulle væk. Far arbejdede hele eftermiddagen, og jeg så ham køre væk med det ene læs blade efter det andet. Da det var ved at blive mørkt, var alle bladene væk. De lå nu ovre på lossepladsen.

Den næste middag spurgte far, om Ulrik og jeg kunne være alene hjemme om eftermiddagen. Mor og far skulle en tur til Odense – måske for at købe julegaver, håbede jeg. Helt alene ville vi ikke være, for Gerda og Jens, vores mejeristelev, var der jo, så det kunne vi nemt.

Lidt efter at mor og far var kørt i vores gamle grønne Ford V8, som far lige havde købt brugt, kom Per. Vi sad lidt og snakkede om, hvad vi skulle lave. Vi var i gang med at grave et hul omme bag ved baghuset. Vi snakkede om, at det kunne være sjovt at grave en gang dybt nede i jorden. Den skulle gå oppe fra mejeriet og helt ned til herregården, hvor Anders boede. Vi havde nu ikke fået gravet så

meget, og nu var jorden for hård til at grave i.

- Hvad med at lave en hule, sagde Per pludselig.

- Med hvad?

- Med grene og blade.

Det var en mægtig idé. Blade. Vi havde jo masser af blade. Far havde jo lige kørt dem over på lossepladsen.

- Kom, vi går i gang!

- Det er måske ikke så smart at bygge hulen nu, sagde Per – Det bliver jo vinter.

Bare vi kunne gemme alle bladene, til det blev forår.

- Jeg får en idé, sagde jeg. For enden af baghuset er der et gammelt lokum, som aldrig bliver brugt mere. Vi kan bare fylde det med blade, så har vi dem, når det bliver forår. Per syntes også, det var en god idé og så gik vi i gang. Med vores små trillebører og legevogn kørte vi det ene læs blade efter det andet fra lossepladsen til det gamle lokum. Vi syntes bare, det var en rigtig god idé, så vi kørte og kørte og stablede flere og flere blade ind i lokummet. Ti sidst var det så fyldt, at vi næsten ikke kunne få døren lukket.

Vi var meget stolte af os selv. Når vi kiggede tilbage på indkørslen, kunne vi godt se, vi havde kørt blade, for vinden havde revet en del af dem fra vores trillebører. Men hvad Søren!

I det samme kom mor og far hjem. Da far steg ud af bilen, så han først på indkørslen så på Per og mig.

- Hvad har I dog lavet? Jeg kunne høre, at han var godt gal.

- Kørt blade, stammede jeg. – Vi skulle bruge bladene til foråret, så vi fyldte dem ind i det gamle lokum.

Nu kunne jeg godt høre, at det var fuldstændig tosset, det vi havde gjort.

- Jeg skal hjem nu, sagde Per hurtigt, og væk var han.

- Vil det sige, at alle de blade, som jeg har brugt en hel eftermiddag på at køre væk, dem har I to kørt tilbage. Er I fuldstændig sindssyge? Hvad tænker I dog på.

Far var rigtig vred nu, det kunne han godt blive af og til.

- Vi skal nok køre dem tilbage igen, lovede jeg.

Og det kom vi til. Næste eftermiddag måtte Per og jeg køre alle bladene tilbage, hvor vi havde hentet dem. På lossepladsen.

Så nu kommer mor og Ulrik, så kan vi sikkert finde på noget at lege.

*

Sådan var det i virkeligheden

Det er min kasse med mit Tekno ingeniørsæt. Du kan se, at jeg ikke havde så meget, at jeg kunne bygge tærskværket på forsiden af kataloget. Se noget af det legetøj jeg havde og noget af det, jeg ønskede mig.

<https://www.flickr.com/photos/146415870@N05/albums/72157688683589974/with/38032634366/>